

HILJAINEN JA NÖYRÄ (Matt. 11:29–30)

Ihailen niitä ihmisiä, jotka ovat "hiljaisia ja nöyriä." Haluaisin itsekin olla yhä enemmän sitä, vaan usein huomaan olleeni ainakin turhan äänekkäs eri tilanteissa. Toisaalta toisinaan haluaisin vetäytyä yksinäisyyteen ollen vailla yhtään mitään muilta.

Raamattu tuntee muutamia hyviä käsitteitä ihmisen sisimmän täyteen. Jotkut olivat täynnä armoa ja totuutta, jotkut taasen täynnä Pyhää Henkeä.

"Stefanos oli täynnä armoa ja voimaa, ja hän teki suuria ihmeitä ja tunnustekoja kansan keskuudessa." Ap.t.6:8

"Sydämen kyllyydestä suu puhuu" (Matt.12:34) - ajatus kertoo hyvin paljon ihmisen sisimmästä ja sen täyttymyksestä. - Siis ihminen, joka on täynnä pahuutta, katkeruutta ja vihaa, tuo esiin näitä ominaisuuksia, kun taas ihminen, joka on täynnä Jumalan rakkautta Pyhässä Hengessä, tuo näitä Jumalan vaikuttamia piirteitä esiin joka käänteessä. Saatamme siis olla täynnä hyvää tai pahaa.

Mutta Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsensähillitseminen. Sellaista vastaan ei ole laki. Ja ne, jotka ovat Kristuksen Jeesuksen omat, ovat ristiinnaulituneet lihansa himoineen ja haluineen. Jos me Hengessä elämme, niin myös Hengessä vaeltakaamme. Älkäämme olko turhan kunnian pyytäjiä, niin että toisiamme ärsyttelemme, toisiamme kadehdimme. Gal.5:22-26

Kysymys kuuluukin, millä täytän itseni? Onko armo Kristuksessa saanut vallata jumalisella rakkaudellaan jokaisen alueen - mieleni syviä syövereitä myöden?

Mietin, mikä saa ihmisen hiljaiseksi ja nöyräksi sydämeiltä? - Se on ennen kaikkea Jumalan työtä. Lisäksi se on kasvun tulos itsetunnossa - siinä, että tuntee heikkoutensa ja voi astua nöyränä parannuksen paikalle. Parannusta tehdessä omista asioista alkavat toisten tekemät virheet näyttämään yhä pienemmiltä. Syyttävää sormeaa ei jaksa, eikä tarvitse enää nostaa. Tulee vain syvä tahto armahtaa.

Armon kokemus elämässämme tulisikin olla kuin läpivirtaus sisimmästämme.

Siis se, mitä saamme kokea Jumalan suuresta rakkaudesta, tulisi jakaa jälleen eteenpäin. Tällöin toteutuisi sana:

"...Jeesus seisoi ja huusi ja sanoi: 'Jos joku janoaa, niin tulkoon Minun tyköni ja juokoon. Joka uskoo Minuun, hänen sisimmästään on, niin kuin Raamattu sanoo, juokseva elävän veden virrat.' Joh.7:37-38

Jeesus sanoikin; *"Ottakaa Minun ikeeni päällenne ja oppikaa Minusta, sillä Minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeiltä; niin te löydätte levon sielulenne. Sillä Minun ikeeni on sovelias, ja Minun kuormanani on*

keveä." (Matt. 11:29–30) - On siis kysymys todellisesta sydämen asenteesta ja sen opettelemisesta. Voin esittää itselleni kysymyksiä: "harjoitanko laupeutta vai vihaa, armahtamista vai anteeksiantamattomuutta?"

Entä mitä on sydämen hiljaisuus? Hiljennäkö sydämeni äänet vihasta ja pahuudesta? Entä mitä teen silloin, kun olen loukattu, nöyryytetty tai minua ei kunnioiteta mielestäni riittävästi? Osaanko hiljentyen niellä tappioni? Osaanko jättää kostotoimet Jumalalle, kuten Raamattu useasti kehottaa? (Room.12:19) Mietitäänkö itsehillinnän vaikutusta elämän temmellyskentällä: Tilanteiden lopputulosten kannalta tiedämme vihan puuskassa sanottujen sanojen olevan monta kertaa vain asioiden hoidon kannalta hidastavia ja heikentäviä tekijöitä. Maltillisuus taasen saa aikaan useimmiten parempaa jälkeä, ja on myös asioiden jatkuvuuden ja myös ihmis-suhteiden kannalta erittäin hyvä asia.

VAIKENEMISEN TAITO

Muistamme, kuinka Jeesus vaikenä syyttäjiensä edessä. Hänellä olisi ollut täysi oikeus puolustautua ja kääntää asiat oikein päin. Olivathan syytökset perättömiä ja kierojen ihmisten viekkaita vääristelyjä Jumalan hyvyttä vastaan.

Kuitenkin Jeesus vaikenä. Hän tiesi, mitä Hän voittaisi antautuessaan kärsimykseen toisten puolesta. Vielä kaksituhatta vuotta tuon hetken jälkeen saamme yhä turvautua tuohon saavutettuun voittoon. - Hän, Jeesus Kristus, otti syntimme ja kaiken pahuutemme päällensä kantaen ne harteillaan hirvittäväan ristinkuolemaan. Niin kauaskantoiset saattavat olla vaikutukset vaikenemisen taidosta.

Missä ja miten vaikenä? Tämän sanoman äärellä tunnen levollisuutta sisimmästäni. Se, että Kristus on sovittanut kaiken ja Jumalan suuri armo on voimassa tänäänkin, saa tuntemaan rauhaa.

- Hiljaisuutta oikeassa paikassa on mielestäni se, ettei jatka turhaan riitoja tai väittelyjä. Raamattu puhuukin turhista sanoista, joista joudumme vastaamaan Jumalan edessä.

Mutta minä sanon teille: jokaisesta turhasta sanasta, minkä ihmiset puhuvat, pitää heidän tekemän tili tuomiopäivänä. Matt.12:36

- Mietin, voisinko vähentää sanojani? Jospa jättäisin lausumatta asiattomat kommentit ja keskittyisin puheessani oleelliseen, tarpeelliseen ja rakentavaan?

"Olkoon puheenne aina suloista, suolalla höystettyä, ja tietäkää, kuinka teidän tulee itse kullekin vastata." Kol.4:6

Siinä on kasvamista minulla, mutta arvelen niin olevan myös monella muullakin. - Mutta, jääkäämme Jumalan armollisille käsivarsille, Hänen anteeksi antoonsa turvaten - onhan meillä puolustaja Isän tykönä. Siinä leväten armollisilla käsivarsilla saamme opetella evankeliumin arvon mukaista elämää.

"Herra on pyhässä temppelissään, Hänen edessään vaietkoon koko maa!"

Hab. 2:20